

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: Lär mig se på dig, o Jesus, hur det skiftar än hos mig! Säg mig du att fridsförbundet, det står evigt fast hos dig!

Lär mig se på dig, o Jesus, ty då säker blir min gång! Hjärtat sträcker sig mot hemmet, bortom tidens nöd och tvång! Amen.

Text: Joh 16:16–23

[Jesus sade:] 16 "En kort tid och ni ser mig inte längre, ännu en kort tid och ni kommer att se mig." 17 Några av hans lärjungar sade då till varandra: "Vad menar han när han säger till oss: En kort tid och ni ser mig inte längre, ännu en kort tid och ni kommer att se mig? Och att han går till Fadern?" 18 De frågade: "Vad menar han med en kort tid? Vi förstår inte vad han säger."

19 Jesus märkte att de ville fråga honom, och han sade till dem: "Ni frågar varandra om det jag sade: En kort tid och ni ser mig inte, ännu en kort tid och ni kommer att se mig. 20 Jag säger er sanningen: Ni kommer att gråta och jämra er, men världen ska glädja sig. Ni kommer att sörja, men er sorg ska vändas i glädje. 21 När en kvinna ska föda har hon det svårt, för hennes stund har kommit. Men när hon har fött barnet, minns hon inte längre smärtan i sin glädje över att en människa är född till världen. 22 Nu har ni också det svårt, men jag ska se er igen. Då ska era hjärtan glädjas, och ingen ska ta er glädje ifrån er.

23 Den dagen kommer ni inte att fråga mig om något."

"Mötas och skiljas är livets gång." Vi känner alla till hur det är att skiljas från en kär familjemedlem eller vän. Vissa gånger är det svårare. En pappa reser till fjärran land för att trygga familjens uppehälle och lämnar sin hustru och barnen. En ettåring gråter förtvivlat när mamma lämnar henne på dagis. En fästmo gråter när hennes fästman ska iväg till kriget. Föräldrar står vid ett älskat barns kista.

Jesus firade påskmåltiden med sina lärjungar och höll sitt långa avskedstal. Nästa dag skulle deras värld slås i spillror när Jesus hängde på korset och dog. Vad är det för kort tid när lär-

jungarna inte ska se honom, och när de åter kommer att se honom en kort tid? När Jesus svarar på lärjungarnas förvirrade frågor ger han inget konkret svar, utan hänvisar till en bild: hur en kvinna som föder barn upplever en kort tid av smärta men att hon efteråt inte längre kommer ihåg sin smärta i glädjen över att ett barn har fötts till världen. Den bilden är särskilt aktuell i dag när vi firar Mors dag.

Före vår text har Jesus också talat om att han ska gå till Fadern. Och det väver lärjungarna in i sin fråga. Vad menar han?

Vi kan tänka oss två sätt att förstå Jesu ord:

1. Tiden mellan långfredag och påsk

Det här är väl den naturligaste förståelsen. Han skulle nästa dag förnedras, lida och dö på ett kors. Det skulle bli en svår sorg för lärjungarna. Men redan på påskdagens morgon skulle de få glädja sig. Det är bara en kort tid som de sörjer.

Sedan skulle Jesus komma till lärjungarna några gånger, men sedan skulle han gå till Fadern, den högtid som vi firar 40 dagar efter påsk, på Kristi himmelfärds dag.

2. Tiden tills Jesus kommer tillbaka

Innan Jesus for upp till himlen lovade han komma tillbaka. Så sa också änglarna som talade till dem när de stod och såg mot himlen (Apg 1:11): "Denne Jesus som togs upp från er till himlen, han ska komma tillbaka på samma sätt som ni såg honom stiga upp till himlen."

Det här har den kristna kyrkan alltid väntat på. Och den tiden brukar betecknas som en kort tid, som i psalmen:

Om en kort, liten tid får vi mötas på himmelens strand.

Den här korta tiden kännetecknas av mycken sorg och bedrövelse. Men den glädjen som väntar när han kommer tillbaka ska ingen ta ifrån oss. Då ska vi inte mera minnas smärtorna och vändan, som kvinnan som glömt sin smärta efter att barnet har fötts.

Vi ska nu koncentrera oss på den andra betydelsen och se hur längtan efter det himmelska hemmet kan hjälpa oss under de mödor vi har under väntetiden. Jesus sa: "Nu har ni det svårt." Vi betraktar först ämnet:

Den kristnes kors

Under livets svårigheter frågar vi vad det är för mening med lidandet. Något uttömmande svar får vi aldrig på den urgamla frågan. Men vi har några hållpunkter i Bibeln.

Det första svaret är att Gud har full koll. Han tillåter inte djävulen att ställa till med något värre än han ger samtycke till. Det ser vi av Jobs bok. Där berättas hur djävulen, åklagaren som på hebreiska är Satan, kom inför Gud och lyckades utverka rätt att slå den rättfärdige Job med svårt lidande.

Ok, sa Gud, du får ta ifrån honom hans ägodelar och hans familj, men du får inte komma vid honom själv. Och så drabbades Job av oerhörd smärta när hans boskap och tjänstefolk gick under och till sist också hans barn med familjer. Men Job talade inget ont mot Gud.

Så kom djävulen en gång till inför Gud. Nu ville han visa, att om Job själv skulle bli utsatt för lidande så skulle han ge upp sin tro och förbanna Gud. Och Gud gav honom rätt att utsätta Job för svåra plågor, men han tillät honom inte att ta hans liv. Där gick gränsen.

Vi får aldrig något egentligt svar på varför Gud tillät djävulen att plåga Job. Det som boken utmynnar i är en lovprisning till Gud för hans vishet och makt. Och när Job ångrade sina förebråelser mot Gud välsignades han mångfaldigt.

Går vi till Ordspråksboken får vi förklaringar till varför Gud låter sina barn prövas med nöd och lidande, Ords 3:11f:

Min son, förakta inte Herrens fostran och förarga dig inte när han tuktar dig, för den Herren älskar tuktar han likt en far den son han har kär.

Och Hebr 12:7 förklarar vidare:

Det är för er fostran som ni får utstå lidande, Gud behandlar er som sina söner. Vilken son blir inte fostrad av sin far?

Orsaken till fostran är att den behövs för vår onda natur. Hebr 12:10f:

Gud gör det för vårt bästa, för att vi ska få del av hans helighet. För stunden verkar ingen fostran vara till glädje utan snarare till

sorg, men för dem som har tränats genom fostran ger den längre fram frid och rättfärdighet som frukt.

Numera har vår lagstiftning förbjudit kroppssaga. Men aga kan ske på olika sätt. Det är fråga om att vår obändiga natur måste böjas. Den är motsträvig mot Gud och hans bud och också mot dem som Gud har insatt som överhet, med början från våra föräldrar. Därför måste vi ha lagstiftning som förhindrar brott, och därför måste föräldrar kräva lydnad av sina barn, med hot om straff om de inte lyder. Sådant vill inte vår onda natur tåla.

När vi läser Gamla testamentet ser vi att det finns ett tydligt samband mellan välgång och andligt förfall. Det tydligaste exemplet är utan vidare Salomos tid. Kung Salomo hade det väl förspänt. Han övertog en stormakt, han begävades med vishet och rikedom. Efter hand började hans rikedom leda honom till högmod, så att han glömde sin Guds bud. Efter honom kom olyckan. Riket delades och det blev ständiga krig mellan de båda rikshalvorna och gentemot yttre fiender, och så småningom måste Gud straffa sitt folk med de hårda följder som han hade varslat om redan genom Mose.

Orsak till dessa straffdomar var inte Guds onda vilja mot sitt folk. Nej, Gud hade tänkt allt så bra: hans folk skulle leva i välsignelser och välgång, när de följde hans bud. Men folket följde inte Guds bud utan gick sin egen väg. Därför måste Gud straffa dem.

Luther framställer det så paradoxalt, att han ser plågor och svårigheter som bevis för att Gud inte har övergett oss, medan ett lyckligt liv utan vedermödor skulle vara allvarligt, ett tecken på att Gud är långt borta.

Men det här ska inte fattas så att vi själva ska söka efter kors och lidande. När vi håller oss till Kristus följer nog korset utan att vi söker det. Se bara hur det gick för Petrus, som var så kavat och sa att han skulle följa Jesus vad som än hände. Han skulle nog klara av att bära lidandet! Sen förnekade han Jesus tre gånger – just för att undkomma lidandet! Så vill vårt kött slippa det som är besvärligt och komma undan.

Den smärta som Petrus upplevde när Jesus såg på honom efter förnekelsen vändes efter en kort tid i en salig glädje när han fick möta den uppståndne. Sedan blev han också upprättad på ett personligt sätt och fick förtroendet att vara herde för Jesu får. Tänk vad den bedrövelsen kunde betyda för Petrus!

När David föll för sina frestelser och syndade med Batseba mot hennes man Uria blev han hårt straffad. Men han fick förlåtelse när han bekände. Innan han gjorde det sa han så här (Ps 32:3f):

Så länge jag teg förtvinade mina ben och jag stönade dagen lång. Dag och natt var din hand tung över mig, min kraft rann bort som i sommarens torka.

David fick förlåtelse:

Då erkände jag min synd för dig och dolde inte min skuld. Jag sade: "Jag vill bekänna mina brott för Herren" – då förlät du mig min syndaskuld.

Ändå blev inte David förskonad från följderna av synden. Han blev förnedrad och utlämnad till förföljelser från sina egna barn. Våra synder har också konsekvenser. Vi får dras med många svårigheter som följer av synder.

Att bekänna en offentlig synd kan leda till konsekvenser, som kan betyda lidande och att man mister jordiska förmåner, men det är ändå porten till glädje över att synderna är förlåtna. Vi behöver också bekänna våra hemliga synder så att vi får leva i ljuset, både inför Gud och människor. Att bekänna en synd för pastorn kallar vi bikt, och det är en förmån som vi inte ska glömma. Då får vi glädjas över att höra orden: Dina synder är förlåtna.

Jesus använder bilden av en barnaföderska, där vi ser hur plågan och glädjen hör nära ihop. Där ligger betoningen på glädjen, som efter att plågan är borta fullständigt tar överhanden.

Ni kommer att gråta och jämra er, men världen ska glädja sig. Ni kommer att sörja, men er sorg ska vändas i glädje.

Vi kan få uppleva en salig glädje när vi får ta till oss det stora i att Jesus har burit alla våra synder och har uppstått för att vi skulle få leva med honom och få del av alla hans välsignel-

ser. Vi kan också få känna en stor glädje i gemenskapen med våra kristna vänner, när vi gemensamt får lovsjunga Herren för hans stora välgärningar.

Det bästa ligger framför oss!

Den glädje som vi upplever här varar bara en kort tid. Den är mycket flyktig och ovaraktig. Däremot är den glädje som finns framför oss evig. Kom ihåg vad Jesus sade:

Nu har ni också det svårt, men jag ska se er igen. Då ska era hjärtan glädjas, och ingen ska ta er glädje ifrån er.

Igenom hela Bibeln går det härliga budskapet om en tillvaro bortom tiden, när vi ska få leva med Herren och se honom ansikte mot ansikte. Vi får inte veta särskilt mycket om den tillvaron, men vi får veta att den ska vara något långt utöver vad vi kan föreställa oss.

Rövaren på korset fick veta att han skulle få vara med Jesus i paradiset samma dag. Den stunden när han fick veta det, led både han och Jesus de värsta kval människor tvingats lida. Men det hopp som Jesus gav med sina ord kunde skapa tröst mitt i pinan.

Paulus skriver i Rom 8:18:

Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår.

Vilka härliga ord! Alla våra anfäktelser, som den onde ansätter oss med, och den fostran som Gud låter oss få via krämpor och jordiska bedrövelser, väger lätt när vi jämför dem med den himmelska härligheten.

Tänk så många sköna psalmer och sånger vi har som uttrycker den här glädjen!

Ta t.ex. Lina Sandells sång ur det djupa mörkret, när sorgen har slagit till (SH 427):

*Så mörk är ej natt, så hård är ej nöd
att Jesus ej hjälpa förmår. – – –*

*Och snart får jag se min vän som han är,
och sjunga en gladare sång,
när frigjord från allt som ängslar mig här
jag står inför honom en gång.
Och då är han när'
och synes mig längre ej fjärran.*

Det här grundar sig på den saliga sanningen, att vi i Jesus har dött från vår synd och uppstått med honom till ett nytt liv. Här på jorden har det skett i tron, i himlen ska vi se det förverkligat. Men det är lika verkligt här, fast vi bara får gripa det i tron. För det är grundat på ett objektivt faktum: att Jesus har lidit och dött för hela världens synder och att han har uppstått. Och ett andra objektivt faktum är det att vi är döpta in i honom, och har fått del av honom personligt.

Därför uppmanar oss Paulus i Kol 3:1f:

Om ni nu har uppstått med Kristus, sök då det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida. Tänk på det som är där ovan, inte på det som är på jorden.

Kära vän! När du är mitt uppe i livets bedrövligheter ska du se framåt, se uppåt, se mot himlen! Det betyder inte att vi ska sluta bry oss om livet på jorden eller hur det går för våra medmänniskor, utan det blir tvärtom ett engagemang för hur vår nästa har det ställt. Därför förmanar Paulus oss att ta nästa steg: eftersom ni har uppstått med Kristus, och eftersom ni har er blick riktad mot himlen, därför ska ni döda era begär, som hör jorden till. Därför ska ni lägga bort vrede, häftighet, ondska. Därför ska ni klä er i den nya människan som förnyas till rätt kunskap och blir en avbild av sin Skapare. Därför ska ni ha fördrag med varandra och låta Kristi frid regera i era hjärtan. Därför ska ni låta Kristi ord rikligt bo ibland er, och göra allt i Herren Jesu namn, och tacka Gud, Fadern, genom honom.

Och så får vi i allt detta en fantastisk belöning, som Jesus säger direkt efter vår text:

Vad ni ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er. Be och ni skall få, så att er glädje blir fullkomlig.

Bön: Lär mig se på dig, o Jesus, än en tid i tron nu här, tills jag i din Faders rike skall få se dig som du är! Amen.